

[Bannsgaard.]

Nationalbankens diskontoforhøjelse er man meget vred over visse steder, og der er også både mangler og fejl ved dette middel, men det er foreløbig det eneste, der hurtigt kunne sættes ind. Andre midler bør vi så finde, så diskontoen igen kan sættes ned.

Det er imidlertid ikke nationalbanken, men regeringen og folketinget, der skal finde de nye veje. Jeg tror, vi skal være enige om, at det er nødvendigt, at disse veje findes, for diskontoforhøjelsen er nu engang mest sikker i sine negative virkninger. Den rammer investering og byggeri og skaber altså vanskelighed for fremtiden. Om den i væsentlig grad vil begrænse det private forbrug, er derimod tvivlsomt, og hertil kommer yderligere, at vi fremover må regne med, at markedsdannelser og andet også vil medføre større bevægelighed på det internationale kapitalmarked, sådan at kapitalplaceringer i forskellige lande vil vise en stigende tendens. Det kan komme til at betyde, at en meget høj rente i Danmark vil trække udenlandsk kapital til, og så medfører en diskontoforhøjelse altså ikke øjeblikkelig kapitalbegrænsning og formentlig heller ikke aktivitetsbegrænsning. Risikoen ligger så deri, at når vi på et senere tidspunkt igen må sætte diskontoen ned, flytter kapitalen ud af landet, og valutareserven bliver angrebet. Det store forbrug vil ikke blive begrænset, så længe udenlandsk kapital er til rådighed, og forbruget kan have været så stort, at den dag, kapitalen igen vil ud, kniber det med at svare dækning. Diskontoen vil med andre ord fremover blive et endnu mindre vel-egnet middel end i dag. Det bør tilskynde både folketing og organisationer til større fornuft, end dette forår har fremvist. I øjeblikket har vi imidlertid ikke andre midler end diskontoforhøjelsen, og derfor skal nationalbanken ikke lastes for sit hurtige indgreb — tværtimod.

I anledning af de skærpede krav om priskontrol og statens overtagelse af nationalbanken, der er fremført både fra politisk og fra organisationernes side, tror jeg, det kunne være gavnligt at minde om, at man råder ikke bod på egne fejl blot ved at tale om noget andet og skælde ud på andre.

Fra mange sider angriber man regeringen

for, at samordningspolitikken er brudt sammen — det gør oppositionen ikke mindst. Det, regeringen har det egentlige og direkte ansvar for, er den skattelettelse, der fandt sted i foråret. Er det den, man mener er det egentlige nederlag for samordningspolitikken? Hidtil har man jo fra venstres og de konservatives side givet udtryk for, at der burde gives en langt større skattelettelse. Det, man vil med disse angreb, er at skabe en fornemmelse hos befolkningen af, at regeringen er ansvarlig for alle de handlinger, der er begået i dette forår; men det er en uærlig agitation.

Det reelle i det, vi har oplevet, er jo, at det har vist sig ikke at være nok, at vi har bevaret samordningen mellem regering, folketing og nationalbank, når de ukontrollerede organisationer ikke vil bøje deres krav ind under en sund økonomisk politikks vilkår.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde, at regeringen under valgkampen skabte myten om de gode tider og skulle dermed — så vidt jeg forstod det ærede medlem — have lagt grundlaget for for megen let-sindighed nu i foråret. Jeg kunne fristes til at spørge det ærede medlem hr. Erik Eriksen: hvad tror han mest gav en fornemmelse af, at tiderne var meget gode, statsministerens påstand om de gode tider eller det ærede medlem hr. Erik Eriksens løfte om 1 milliard kr. i skattelettelse?

I forbindelse med arbejdsmarkedets forhold i foråret angreb det ærede medlem hr. Erik Eriksen, som jeg havde ventet, også det radikale venstre for vor stilling til arbejdsstridighederne, og det ærede medlem sagde, at man i visse radikale provinsblade havde skrevet, at der var en prøveuge; den ene uge blev til 2, og de to blev til 3, men det radikale venstre så bare til. Se, da der var gået 10 dage, kom det nye mæglingforslag i jernindustrien. Er det det ærede medlem hr. Erik Eriksens mening, at man skulle gribe ind, medens et mæglingforslag var til afstemning? Var det det, det ærede medlem ville? Jeg har i hvert fald en stærk fornemmelse af, hvordan det da ville være gået på arbejdsmarkedet.

Så siger det ærede medlem, at vi åbentbart er meget utilfredse med, at venstre og de konservative nu er enige i det gamle radikale standpunkt vedrørende voldgift.